

Królewska Huta, d. 20. 10. 84.

Proga Paniętko!

Proszę darować, że śmiem przybierać
prowyższe wyrazy — sądzę atoli, że takie
ważna sprawa, jakoteż i spaccunek ten
jej osobie uniemożliwia, mnie i psmniejszą
mą śmiałość? —

Atoli, może że moje odwieśdki nie
mają Paniętkę padeirwią, zwłaszcza że
laska państwa jest okazyja do rozmowienia
się ustnego. — Tak atoli chwile, że nie
nawzajem wypowiedzieć można ustnie
to co serce pruje, tem więcej jeżeli się do
tego nie ma dosyć odwagi — i w takim
to razie najlepiej jest uciekać się do pióra.

W podobnem położeniu i ja się naj-
dziej, rad nie rad chwytam się, muszę
jej koniecznie, aby napisać to co ustnie
wymówić nie mogę a co dawno się ży
na sercu. —

Wiadomo jest, że kiedy Pan Bóg na
zwoleń swiatła stworzył pierwszego
człowieka przetrząsnął mu Słońce na jego
mieszkanie. A ponieważ że ten człowiek
opływał we wszystkie dostatkach i wygo-
dy, czuł się jednakże niespokojny, co
widząc Pan Bóg męcił sam do siebie:
„Niedobrze jest człowiekowi prozwać same-
mu, uczynimy mu dlatego towarzykę,
czyli żonę podobną. I jak mówi Piśm-
iśw. Pan Bóg przypuścił na Adama że-
nę z łebka i ze rebra jego stworzył dla niego
towaryskę Ewę. —

Podobnie jak z Adama udrzeje
się też z kardym człowiekiem, że skoro
dojdzie do lat dojrzałych, czuje się jakże
niespokojny i samotniwy na tym su-
piedole płaczu, dopóki nie znajdzie kogoś
z którymby mógł podzielać swe smutki
i radości, tak bowiem żywi od wieków
rozponęknął Pan Bóg i także jest jego
św. wola. —

Podzielając ten sam los — prze-
wolony jestem w mojej samotności
poszukiwać sobie towarzyszonej od Boga
towaryskę życia. —

Tan Bóg świadkiem, że nie pisałem tego
z pychoci i lub z jakiegobądź błędnego po-
rozumienia — lecz pro naturalnej i stańwonej sprawie.
Mając ten wprawdzie nie posiadani, ale
potędam nadzieję w Bogu, dlatego też
jestem pewny, że tu nie sprędzi swego bō-
gostawienia dla tych klony się pod jego
miłosierdzie uciekają, gdyż tu mając
więcej, aniżeli już rndać. — Tak samo i ja
nie pragnę jak byłby dobrej i subliwej
romy, albowiem w tych dwóch ewolach
pawierają się wysyłkie bogactwa. —
Ze ras Panienko, na tych prymistach nie
abywa, jestem doświadczenie przekonany.

Jżeli więc Panienko, nie pogardzałby
moją osobą i gotowa byłaby przystać na
moją propozycję, uczułbym się nader
szczęśliwym. Niech więc Panienko
pasięgnie rady swojej Mamy i raczy
mi dać odpowiedź na tej samej
drodze, lub przy pierwszej lepszej okazji.

Zostając potem najwzajemnego ma-
suntem, tak dla Panienki jako i całej
Rodziny jestem uniżony

Adolphe J. J.

708